

Wööbfius. Rähina libbelfonnae: 1) 9mal Lebe-fun pääwal, Rigula-laot. 2) 6mal Jõulu-fun pääwal.

Wörru-linnas: 1) 7mal Räärt-fun pääwal, linna-laot. 2) 2fel Käänta-fun p. 3) 22fel Käänta-fun p. suur lassa laot, 8 pääwa. 4) 10mal Järi-fun p., weiffe-laot. 5) 24mal Jaant-fun p. weiffe-laot. 6) 24mal Riblli-fun p., Riblli-laot. 7) 7mal Wiina-fun p., linna-laot. 8) 20mal Talwe-fun pääwal, weiffe-laot.

Starwa-linn peab linna, weiffe ja hobbuje-laata 6maast kuni 10ma Käänta-fun pääwani — ja 20maast kuni 23ma Riblli-fun pääwani.

Pisfite Klaus ja suur Klaus.

Uhhes küllas ellafid lats meest, kummagi nimmi olli Klaus. Ühhel olli nellil hoost, teifel agga üks ainus hobbone. Et neid ühhe teisest ärratunda, nimmetati nelja hobbose perremeeft: suur Klaus, ja ühhe hobbose perremeeft: pisfite Klaus. Tahme nüüd kuulda, kuidas mõllematte lässi läib.

Pisfite Klaus orjas suurt Klausi terve nädala ja kündis omma hobbosega temma põldu; siis jälle aitas suur Klaus pisfiteft teite omma nelja hobbosega, üks lord igga nädalis, ja se olli pühha päiwil. Öissa! kuidas siis plaksutas piitsa pisfite Klaus wiie hobbose tagga, tedda nüüd ommaks piddas ollerwad sel ainsal nädala pääwal. Päike paistis

elledaste, ja tellad lirrifo tornis hüidsid rahwast pühha kotta; lirrifolissed ollid launis ehtes ja töt-tastid jutlust kuulma, laulo ramatud lainla all. Igga mees näggi pisfiteft Klaus, kes wiie hobbosega kündmas, täis röömo olli; piits plaksus löp-mata ja suu kitis suure healega: Öissa, teit on minno hobbose!

„Nenda ja ei mitte pea räkima“, ütles suur Klaus, „se üks hobbone on agga sinno pärralt.“

Pisfite Klaus unustas pea jälle ärra, mis temmale olli keeltud, ja ütles ta nende wasto kes möda läfsid: „Öissa, teit on minno hobbose!“

„Kui sa ükstord nenda weel rägid, sedda ma sulle kinnitan, siis löön ma sinno hobbose jonega mahha; hoopse siis weel!“

„Ei ma enam sedda tee“, töutas pisfite Klaus. Agga kui jälle rahwas möda löndis, tedda terretades, puhles temma südda röömo täis, ja küsas tedda, täie junga kuulutama: „Öissa, teit on minno hobbose!“

„Küll ma sinno hobboseid öissatan!“ ütles suur Klaus kes lähedal juhtus ollema; wöttis mattra ja wirutas kaimo hobbose pähhä, nenda et wääti mahha langes, ja jallad öiele aias.

„Oh, ma waene, nüüd ollen ma hobboseft ilma!“ laebas pisfite Klaus suure nuttoga. Mehhite nül-gis omma koolnud hobbose laskuka mahha ja löi sedda rehhe seina külge kuitwama. Kui nahk kui-